

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

Innehåll

Sekundchefen har ordet	1
Livregementet till häst 1677—1678	2
Underrättelse- och säkerhetstjänst	4
Fjällmarsch med ryttarskv 1944	6
En episod från beredskapsåret 1940	6
Aktuell information	7
Idrotten	8
Länsutställningen R 68	10
MP-insats	11
3. skv sommarmarsch till Ränneslätt	12
Med FPCS på K 3 för fosterlandet	13
Kamratnytt	17
Föreningsangelägenheter	20

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Hårdhänta förändringar under årens lopp — omorganisationer, indragningar, avhästning — leder lätt till skepsis och farhågor när försvarsanslag krymper, rationaliseringssignaler hissas och industriexpansion offentliggörs. Lättast blir det så om diskussioner, uppfattningar och allmän inställning vilar på ostadig grund eller på gissningar. Alla av oss behöver veta vad det moderna K 3 egentligen är och gör.

Vi är inriktade på underrättelsetjänst. Krympta anslag kan komma att gå ut över arméns operativa förband. Då ökar kraven på och värdet av underrättelsetjänst och spaningsförband. Detta är en enkel sanning att utgå ifrån.

Vi är också insatta på den besläktade militärpolitistjänsten. Det är svårt att se någon faktor som i framtiden skulle minska behovet av MP. Snarare kommer det att öka.

Min övertygelse är att vi har meningsfyllda framtidsuppgifter. För mer än 10 år sedan gick vi igenom en rationaliseringsprocess, som det idag är skönt att ha bakom sig. Vi utbildar till relativt små kostnader.

Tidigare insatser gör att K 3 torde ha ett gott anseende inom armén.

Vi strävar bestämt efter att även utan hästar föra vidare det bästa av den anda och stil vi ärvt.

Självklart finns problem i tiden att lösa, mycket kan göras. Det gäller att se framåt.

Klockan går inte att vrida tillbaka.

Juustén

Livregementet till häst 1677–1678

Carl XI under slaget vid Lund

Lifregementet hade efter slaget vid Lund fått sin styrka reducerad till 376 man. Dessa var organiserade på tre skvadroner. I början av januari 1677 beslöt Carl XI att 4 nya kompanier (= två skvadroner) snarast skulle nyuppsättas. Bielke erbjöd sig då att uppsätta dessa kompanier, blott han fick pengar för 100 hästar. Vad som därutöver behövdes skulle han tillskjuta av egna medel i hopp att framdeles få ersätta när, som han skrev, »något kan Eders Maj:t hemfalla».

I mitten av februari lämnade Bielke Skåne, där han legat sjuk i feber och ansiktsros, och begav sig upp till Stockholm. Som vanligt utvecklade han en rastlös iver och kunde redan den 24 mars inrapportera: »Alla kompanierna av Lifregementet äro nu kompletta till manskap, så i Uppland, Södermanland, Västmanland och Närke som Värmland. Själv har jag varit vid alla kompanierna, undantagandes Majorens, och funnit manskapet godt».

Men med utrustningen var det besvärligt. Det hjälpte inte att pengar fanns, ty det var brist på kläde, vapen och annat som behövdes.

Konungen var ivrig på att Bielke med de nyuppsatta kompanierna skulle komma till Skåne och förstärka armén därnere. Det framgår av de brev som Carl XI sände till Bielke att han var irriterad över att det drog ut på tiden. Den 3 juli inställde sig emellertid Bielke med 12 nyuppsatta kompanier hos Konungen vid Herrevadskloster. Tydligen hade den ursprungliga planen att nyuppsätta 4 kompanier utökats till att omfatta 12, vilket inte torde gjort uppgiften lättare för Bielke.

Regementet var nu fulltaligt, men trots detta förstärktes det med rekryter från andra håll, så att det kom att omfatta omkring 1.500 man. Styrkan organiserades på 7 skvadroner om sammanlagt 14 kompanier.

Under det att Carl XI samlade sitt folk vid Herrevadskloster ansatte Christian V Malmö. Alla fiendens anfall tillbakaslogs emellertid och danskarna funno för gott att dra sig tillbaka till Landskronatrakten. Kung Carl som var otålig beslöt att där uppsöka fienden och försöka få en drabbning till stånd.

Den 12 juli utsändes Bielke med 1000 ryttare för

rekognosering och spaning. En halvmil från det danska lägret lämnade han huvuddelen av styrkan kvar och fortsatte med 50 välberidna ryttare. I daggrynningen påföljande dag kunde han från Rönneberga högar blicka ner på det danska lägret. Den högra flygeln var stödd mot en å, den vänstra var skyddad av ett stort kärr. Framför lägret fanns en vall eller en stenmur, som på många ställen var lika hög som en ryttare till häst. 36 skottgluggar hade öppnats och var försedda med stycken, som kunde betryka hela det framförvarande fältet, över vilket ett eventuellt anfall måste gå.

Genast efter Bielkes återkomst sammankallades ett krigsråd. Ingen vågade dock tillstyrka ett anfall mot den vida överlägsna fienden. Konungen, ville dock ej höra talas om något dröjsmål, utan lär ha utropat: »Kosta vad det kosta vill, till och med sista mannen i min här, skall jag likafullt anfälla dem i deras läger!»

Den 14 juli i dagningen ordnades hären till anfall. Den svenska styrkan uppgick till 8766 man varav 1150 tillhörde Lifregementet. Huvuddelen av dessa, 6 skvadroner, utgjorde kärnan i högra flygeln.

Danskarna, som förstärkts med kejsarliga, hessiska och münsterska trupper, voro enligt vissa källor 13.000, enligt andra 16.000 man.

Då svenskarna kommit fram till närheten av Tirups kyrka märkte de till sin förvåning att stället, där danskarna stått föregående dag, var övergivet och att ingen fiende syntes på hela fältet. Så småningom upptäcktes likväl hela den danska hären bakom den tidigare nämnda höga jord- och stenvallen.

Den svenska armén drog sig då till höger för att kringgå den danska ställningen. Danskarna tvingades därigenom att gruppera om sig. Fortfarande hade de dock en ganska förmånlig ställning. Omkring kl 1000 gick så de båda härarna varandra till mötes.

Striden utvecklades sedan på liknande sätt som vid slaget vid Lund. Konungen, som själv ledde högra flygeln tog sig med Drabantskvadronen igenom ett hål i stenmuren och blev då anfallen av sammanlagt 15 danska skvadroner. Bielke, som upptäckte faran, lyckades att med Lifregementet ta sig igenom samma hål i stenmuren och nergöra eller driva tillbaka fienden.

Striden på svenskarnas vänstra flygel och i mitten hade också varit synnerligen het. Den fientliga övermakten var dock där för stor och de tvingades tillbaka. Då Kung Christian fick underrättelse om att danskarnas vänstra flygel drivits tillbaka och Bielke samtidigt kom de hårt trängda delarna av svenska hären till undsättning, så drog sig den danska hären tillbaka till Landskrona. Svenskarna följde efter och nedhöggo eller tillfångatog en del, men mäktade ej att med någon kraft upptaga förföljelsen. Klockan var sex på kvällen och värmen hade hela dagen varit synnerligen tryckande.

Mot slutet av stridsdagen träffades Bielke på harnesket av två kulor, varav det ena gled uppåt och krossade ett nyckelben. Ehuru sårad ville han fortsätta striden, men på grund av smärta, blodförlust och den tryckande hettan dignade han så småningom till marken. Ett rykte spreds då genast att han var död och konungen uttryckte därvid sin stora sorg. Det visade sig emellertid snart att han endast blivit skadad och

förd till en by i närheten, där konungen sent på kvällen återfann honom. Efter 14 dagar kunde han återvända till sitt Lifregemente, som fortfarande stod kvar vid Rönneberga.

Förlusterna i slaget vid Landskrona var stora på båda sidor, även om danskarna hade de största. Lifregementet förlorade drygt 13 procent av sin styrka då 4 officerare, 2 underofficerare och 153 man stupade.

Segern vid Landskrona fick ej någon avgörande betydelse för kriget på grund av flottans ungefär samtidiga nederlag. Den svenska hären låg kvar i sitt befästa läger vid Rönneberga och den danska vid Landskrona. Sjukdom och brist på förnödenheter plågade båda de stridande parterna, men mest svenskarna, som hade det svårt med sina underhållslinjer.

Ovisslet om danskarnas planer bidrog också till att Carl XI hade svårt att åstadkomma ett avgörande. Bielke, som tydligen var osedvanligt handlingskraftig, begärde och fick tillstånd att med 100 uttagna ryttare ge sig ut för att försöka taga några fångar, och på så sätt införskaffa upplysningar om danskarnas planer. Genom ett bakhåll i trakten av Rönneberga lyckades han också tillfångataga, en kapten, tre underofficerare och 37 man. Värdefulla underrättelser erhöles härigenom och bland annat blev det klart att kung Christian snart själv skulle återvända till Danmark.

Kort därefter utsändes Bielke på nytt. Denna gång gick marschen med 800 ryttare till Hälsingborg, för att kontrollera läget där. Danskarna fick rapport om detta och lade sig med två starka avdelningar i bakhåll för Bielkes avdelning. Den ena lades vid kustvägen mellan Hälsingborg och Landskrona. Den andra längs en väg, som till stor del gick genom skogsteräng. Men Bielke som anade försåtet valde att med hela sin styrka gå den mellersta vägen, som gick rakt till Landskrona och fienden. En sådan fräckhet hade fienden ej väntat varför vägen ej på något sätt var försvarad. På ett kanonhålls avstånd från staden vek han av mot Rönneberga och kom på så sätt i ryggen på en helt omisstänksam fientlig avdelning på 50 ryttare, vilka samtliga togs tillfånga och fördes till det svenska lägret.

Fälttåget var nu i stort avslutat för året, och Bielkes uppgift blev på nytt att bege sig till regementets rekryteringsområde och organisera nya kompanier. De delar som redan voro i fält tillbragte vintern fram till i slutet på mars i Halland.

Den 5 juni 1678 kom Bielke efter stora strapatser med den nyuppsatta delen av Lifregementet till konungens högkvarter utanför Kristianstad. Den 13 juni mönstrade så Carl XI det 1.800 man starka Lifregementet. Till häst framför regementet fick då Bielke av konungens egen hand emottaga ett papper, som tillförsäkrade honom det stora godset Swaneberg i Lifland jämte generallöjtnantsbeställning vid kavalleriet för, såsom det stod i fullmakten »den dexteritet, flit och redlighet, han brukat att få Vårt Lifregemente till häst i den état och välstånd, hvaruti det för tiden befinnes».

1678 förflöt utan större strider. Danskarna överlämnade Kristianstad efter en tids belägring, men vågrade att söka drabbning med svenskarna. Vinterkvarter sökte sig regementet åter i Halland.

UTVECKLING

Underrättelse- och säkerhetstjänst

Under hela 60-talet har Rm Aaby-Ericsson årligen lett utbildningen i underrättelsetjänst för 60—120 reservofficerare. Under de senare åren har denna utbildning varit förlagd till K 3 och väl passat in i utbildningssystemet här. Då det synes som om denna utbildning vuxit sig så fast att den bör stanna, har red tänkt sig ett särskilt uppslag för underrättelsetjänst i Livhusaren. Vi lämnar här ordet till Rm Aaby-Ericsson.

Underrättelsetjänst för armén

Allt fler chefer på olika nivåer börjar att få upp ögonen för underrättelsetjänstens betydelse. Större och större krav ställs därför på underrättelseofficeren — som i de flesta staber är reservofficer — och på väl fungerande underrättelseavdelningar.

Underrättelseofficerens aktivitet, aggressivitet, förutseende och kunskap parad med fantasi sätts på svåra prov. Underrättelseavdelningens noggrannhet, systematik och kombinationsförmåga måste vara väl utvecklad för att allt skall fungera väl. Om inte underrättelseavdelningen blir ett väl sammansvetsat team lett av en lämplig underrättelseofficer, kan den ej klara sin del.

Om nu underrättelsetjänsten får allt större betydelse och kraven på dess företrädare ökar, hur är det då med utbildningen?

Får våra aktiva officerare tillräcklig utbildning i underrättelsetjänst? Hur är det med utbildningen i underrättelsetjänst i våra skolor och vid befälsutbildningen vid våra fredsförband? Utan tvekan är den inte tillräcklig. Ofta *hinner man inte med* underrättelsetjänstmomenten vid spel och övningar så att de får ge utslag — därav ingen reell respekt för funktionen.

Varför finns ej överallt skolade lärare i underrättelsetjänst likaväl som lärare i taktik, fältarbeten, underhållstjänst osv?

För skolning av reservofficerare i underrättelsetjänst finns ingen fast utbildningsanstalt. Under de senaste fem åren har de dock utbildats vid K 3. Ej heller finns någon fast lärarkader, utan till dessa kurser samlas med visst besvär ihop lärare från olika förband.

Samordningen inom underrättelsetjänstens område är ej heller tillräcklig beträffande utbildning, forskning, utbyte av erfarenheter m m. En underrättelse-skola skulle bli en stor livgivare och kunna höja effekten av underrättelsetjänsten inom armén.

Därför har vi länge hoppats att ett underrättelsecentrum skulle få taga form här på K 3 så att utvecklingen inom underrättelsetjänstens område kunde påskyndas till nytta för armén. Vi har också satsat hårt på att utbilda våra egna statofficerare i underrättelsetjänst samt lämna kurschefer, lärare och övrigt befäl

till reservofficerskurserna i underrättelsetjänst. När så Ridskolan drogs in i år hoppades vi på att vissa stater därifrån skulle överföras till K 3, så att ett par speciella underrättelsetjänstbefattningar skulle kunna inrättas här.

Som alla vet blev det tyvärr inte så och K 3 befälskårer kommer att få arbeta hårt för underrättelsetjänst. Under denna vinter har Sekundchefen fått fram pengar för att ordna kurshandlingar, underrättelsehandlingar och studierum — början till ett bibliotek — för underrättelsetjänst. Flera av våra statofficerare sänds i höst för vidareutbildning i underrättelsetjänst. Personal kommer om möjligt att avdelas för att arbeta fram ytterligare utbildningsmateriel och undervisningsexempel.

När reservofficerare återigen rycker in till våren här på K 3 för att skolas till underrättelseofficerare, hoppas vi stå väl rustade. Vår förhoppning är, att denna lilla början till ett underrättelsecentrum, som byggts och byggs upp, skall visa sig vara alltmer användbart för armén.

Stig Aaby-Ericsson

Underrättelsekurserna

Vi som ansvarar för utbildningen är ibland tveksamma över vad eleverna behöver mest av. Hur skall vi bäst använda den korta kurstiden? Följer vi med i utvecklingen på rätt sätt? Det är några av våra frågor.

Siktet skall ju vara inställt på avsedd krigsbefattning. Vi gör en Gallup vid kursernas slut. Eleverna kan emellertid inte entydigt veta hur en kurs slagit, förrän de har genomfört påföljande krigsförbandsövning.

Tidigare elever kan hjälpa oss med sina erfarenheter till nytta för nya elevkullar. *Skriv* till Chefen Underskurserna K 3, Skövde, och tala om vad Ni vid krigsförbandsövning haft *mest resp minst* nytta av från Er kurstid här.

Vilken brist har känts *värst* vid krigsförbandsövning?

Tala då också om:

Undkurs ... år ...

Krigsförbandsövning år ...

Förbandstyp ...

Det skulle underlätta vårt arbete.

Tack!

EN BLICK 60 ÅR TILLBAKA

»Minnen från exercisfältet i troppsvängar i galopp, i skvadrons- och bataljonsförband, anfall i marschmarsch, förbimarsch i troppkolonn på räta linjer väl anslutna stigbygel vid stigbygel. Detta skapade djärvhet och framåtanda, en psykisk spänst. — Idag blott sett som ett skådespel som tjuvar minnet.»

E B Larsson

Aktuellt

Ett betydande intresse ägnas i sovjetisk press åt marininfanteri. Speciellt betonar man de ryska stridsvagnarnas (PT-76) förmåga att ta sig fram i grov sjö, vilket är en fördel. Upptäckt kan undgås. Urlastning från landstigningsfartygen kan äga rum ett 10-tal kilometer utanför landstigningskusten. Före stridsvagnsförbandens landstigning undersöker utsända grodmän ev förekomst av bottenminor, varefter de har till uppgift att göra gångar i strandmineringarna för att möjliggöra fortsatt framryckning.

Vid forcering i vatten går stridsvagnarna i kolonnformering och orienterar sig dels efter framförvarande stridsvagns skummande kölvatten dels efter rödvita bojar, som på långa linor släpar efter vagnarna.

Bilden visar PT-76.

Militärpolisen

En allmän erfarenhet är att få veta vad MP är och gör samt vilket ansvar och vilka befogenheter de har.

Vi har tryckt en liten folder om MP. Den skickar vi i förväg till garnisoner eller övningsledning vid större övningar, där MP kommer att sättas in. Onödiga missförstånd p g a okunnighet skall då inte behöva uppstå.

Vi bör ju alla kunna vårt eget, oavsett vad vi är och vad vi gör.

Intresserade kan få foldern från bokförrådet, K 3.

Säkerhetsunderrättelsetjänst

En krigsöppning kan komma att bli mer och mer diffus utan förklaringar i traditionell stil. Uppmarschområden kan skärmars av och mörkläggas. Ockupationsförsök och krig kan utvecklas direkt ur vad man tror är en normal manöverbild. Långsiktig infiltration kan ske i människors sinnen, på nyckelbefattningar i olika nivåer och på nyckelpunkter i landets liv och försvar, det sista i alltmer accelererat format inför en förutsedd eller beslutad kris.

Måhända blir det så vid en krigsöppning och kanske vid strid över ytan att de bästa eller de säkra un-

derrättelserna kommer från vårt eget område. Därför är det väsentligt att *underrättelseofficeren* nu på ett helt annat sätt inkorporerar säkerhetsunderrättelsetjänsten i sina tankar och åtgärder.

Säkerhetsunderrättelsetjänst är en gren av MP verksamhet.

Fria kriget

Under 2. världskriget var detta ett omhuldat utbildningsavsnitt för utvalda enheter. De finska sissiförbandens framgångar gav impulser. Splittrade enheter skulle också som fria förband kunna fortsätta striden, om de inte kunde ta sig tillbaka — en utomordentligt svår situation för chefer och soldater.

Grundtankarna finns kvar. Chans till god verkan finns mot personalsvaga stormaktsförband, som befinner sig i mindre användbar pansarterräng. Vi har mycket av den varan i många delar av landet.

Att verkligen uträtta något i fiendens område utan chans till hjälp och med full vetskap om att jakt sätts in på den som lyckas göra fienden avbräck kräver självförtroende och övertygelse, framåtanda och goda nerver.

Självförtroende bottnar i en känsla av överlägsenhet; för sådan krävs en överlägsen utbildning och en förmåga att överleva under vidriga förhållanden utan att tappa modet m m, m m.

Våra spaningsförband fostras till att kunna leva i fiendligt område och där lösa huvuduppgiften, spaning. Få förband av varierande typer skall klara av denna åt våra operativa förband.

Kanske är det stridsekonomi i framtiden att med fler välutbildade småförband utan dyr materiel i ökad grad ta initiativ och slå till på känsliga punkter i motståndarbesatt område. Vår inriktning och som vi tror vana borde då kunna utnyttjas i en sådan satsning.

Idag gäller det i varje fall att befäl utbildar sig själva och sina förband, så att ingen betraktar en mer eller mindre lång vistelse i fiendeland som något ovanligt och oöverstigligt.

NGM

Fjällmarsch med ryttarskv 1944

(ur en basses synvinkel)

Lördagen den 4 mars 1944 knegade sig en prövad karavan upp för lidarna från Storsjö i Härjedalen mot byn Mässlingen vid sjön med samma namn. Det var ryttmästare Magnus af Peterséns' ryttarskv bestående av korpralskolor från K 1, K 3 samt plutonchefsskolan ur kavalleriet.

Skv uppgift: Parallellförfölj fi över fjällen, gör överfall. Manövern började söndagen en vecka tidigare med raska marscher längs isiga kuperade vägar, där tolkryttare och skidlöpare utsattes för ganska hänsynslösa prov.

Spaning mot Lunnedörrespasset i fjällterräng slutade med fångenskap för min del, flykt under natten, en gaska vansinnig åtgärd uppe i kalvfjället fräntagen alla möjligheter till orientering. Det var en lojalitet mot förbandet, som höll på att kosta mig livet.

Nu var vi på väg uppför, hästarna kom efter längs våra spår, vi gick före med några skidlöpare, som ansågs mest slitstarka. Sakkunnig rådgivare var sergeant Wedin K 1, en fjällkarl, hård och oöm. »Petter», chefen, var givetvis i täten.

Chefsskap symboliserades för mig för lång tid framåt av begreppet »Petter». Han var hård och hänsynslös men aldrig elak. Högfärd var för honom främmande och han fick med ganska små medel folk att utträtta det mesta. Var skidföret dåligt eller fick skidlöparna utstå några strapatser utöver det vanliga kanade han på ett par slitna skidor. Var det en dag då ryttarna fick bekänna färg satt »Petter» i täten på ett monster till häst, som ingen avundades honom. På kvällen tog han 3 granriskvistar och lade sig rakt ner i snön och sa: »Elda bassar så inte »Petter» vaknar och fryser, då tar fan er.»

Dvärgbjörkarna stod glest på den öde fjällheden, vinden ökade, blötsnön piskade in under huvudkåpan. Hästarna, som nu var seriekopplade, sköt rygg och ville inte gå. Ryttarna, som för länge sedan fått sitta av, hängde halft nedtrampade i vad de fick tag i, döds-trötta och våta. Skidorna hade slutat glida, ryggsäcken tycktes skava rakt på skelettet. Rapport från kön: Hästar och folk ligger, vägrar gå. Någon säger att det ska bli skönt att dö. Snön och vinden hörs som orgelbrus, det är begravning i luften. Då dyker det fram skuggor i yrsnön, Wedin och Petter. »Vet ni inte bassdj-lar att vargarnas bästa föda är efterliggare.» »Slå på dom till dom hänger med.» Skidstavar höjs, det ekar ihåligt i magra hästar. Bassar kvider under skidstavarna. Alla som orkar stå för här befäl över dem som inte orkar och framåt går det. Det är vår chans.

Vinden blir nu så hård och fjället så oemotståndligt att förpatrullen måste vända. Vi slår läger i en sänka, där någon lä kanske kan märkas. Befålet bryter upp en jaktstuga. Tält skall slås. Halm och ved finns inte. Hela tre tält för över 100 man. Vått björkis ryker bra men brinner inte med låga och värmer därefter. Hästarna grävs ner i snön och packas tätt, foder finns inte. Tornistrarna sätts på för att de

åtminstone skall hålla tyst, ingen behöver bindas, i så fall i vad? Alla står i tälten och sover, 30 man i varje. Några jägare från I 5, som gått vilse, tar vi hand om.

Jag tog en kompis med mig och gick ut till hästarna. Vi drog fram några filter under sadlarna, bäddade på ryggarna av de tätt packade hästarna, sov kanske 4 tim och vaknade torra och utvilade.

Till slut lättade tjockan i luften, sikten gjorde marschen till Mässlingen möjlig. Väl där tog vi in i en skola (nybyggd men ej tagen i bruk). Just som vi skulle få mat kom »Petter» in: »Två frivilliga på patrull till storvallen». Jag och min nattkompis klev fram. Tre dygn senare såg jag skv igen utan att ha sovit, bara åkt och åkt. Mat hade vi ej sett. När vi hade rapporterat svimmade jag. Långt bort som i en annan värld hörde jag skvch säga: »En basse som svimmar har i regel bara förbrukat en tredjedel av sina krafter, han skall visa oss var fienden finns.»

Hur det gick till blir en annan historia.

Petrus Kastenman

EN EPISOD FRÅN BEREDSKAPSÅREN 1940

Av fanjunkare G. Lundh

Vi — 3. pbskv III Kavbat — hade efter omhändertagandet av ca 8000 norrmän, militärer och civila, vid Töcksfors (skildrat i föregående nr av Livhusarer) blivit avlösta av förband ur I 2 och nu beordrats att snarast förflytta oss till S. Finnskoga och där omhändertaga ev flyktingar och militär personal, som sökte sig över gränsen vid Medskogens tullstation och gränsen norr och söder därom. Den 15 april kl 1300 anträdde marschen. Sträckan, som skulle tillryggaläggas, c:a 240 km, var mycket kuperad med branta och krokiga vägar, därtill var väglaget mycket besvärligt med svår halka, varför snökedjor måste apteras på både fram- och bakhjul. Förbandet fick under inga omständigheter hindras från att komma till sin bestämmelseort.

Allt gick dock enligt uppgjorda planer, bortsett från ett par dikeskörningar, men det klarades lätt av, vår personal var väl utbildad. Utspisning kl 1800 i Amotsfors varefter marschen fortsattes. Förbandet anlände till Torsby kl 0430 den 16 april där vila anbefalldes till kl 0700, enär samtlig personal på grund av föregående dagars ansträngningar måste få några timmars sömn. Den återstående vägsträckan, c:a 100 km, ansågs mycket ansträngande.

Marschen fortsatte kl 0830 med framkomst till S. Finnskoga (Medskogen) kl 1430. Försvaret av gräns-

Forts. på sid 9

AKTUELL INFORMATION

Här några reflexioner och realiteter, som berör vår existens i denna förändringens värld.

K 3 har i dag större utbildningsuppgifter än förbandet någonsin haft.

Vi grundutbildar personal för alla motoriserade spaningskvadroner och alla militärpolisförband i landet. Dessutom utbildar vi under årligen återkommande kurser de reseofficerare som ges vidare kunskaper i underrättelsetjänst och militärpolitjänst. I våras hade vi t e 110 officerare på kurs. De tre linjerna har ett funktionellt sammanhang. Den sålunda till K 3 centraliserade utbildningen för hela armén utgör ett ganska bra uttryck för rationaliseringen inom denna.

Värnpliktsstyrkan i somras var 650, handräckningspersonal oräknad, och är över vintern ca 575, varav ca 375 befälsuttagna. Utbildningen är krävande, krigsuppgifterna är av art att lösas av elitförband i vilka enskilda soldater och patruller sannolikt kommer att ges självständigt ansvar utöver det normala.

Avsaknaden av modernaste material har vi att försöka balansera med en utbildning där fyndighet, gåpårande, hårdhet och inre disciplin är hörnpelare.

Rekrytering för att utöka underbefälskåren har påbörjats. Nästa år hoppas vi få 3—4 fänrikar från Karlberg, 2 sergeanter från AUS samt 5 nyutbildade furirer.

Vi behöver kontinuerligt tillskott av bra befälsämnen för vår utbildning och för våra krigsförband. Detta är en uppgift för alla att hjälpa till med.

För mer än ett årtionde sedan erhöll förbandet uppgifterna inom sitt nuvarande specialområde, rationaliserades och bröt en ny väg som helmotoriserat förband. Förvaltningen upphängdes på P 4. Vi blev då av med våra egna förvaltningsorgan. I dag stöds vi under det dagliga arbetet av P 4 förvaltning principiellt genom »handelsbodarna» inom olika förvaltningsområden. Detta fungerar väl.

Det renoveras och byggs för att få bättre betingelser för utbildningen. Om ett år bör vi ha gjort ett lyft för ca 6 mkr. Då är t e motorområdet klart; det finns en övnings- och vårdhall, kasern är helrenoverad. Detta kommer att ge utbyte.

Volvos den 14/9 signalerade markbehov borde icke behöva ses som ett hot mot K 3 utan som ett problem att lösa på ett för Skövde stad, Volvo och K 3 nyttigt sätt. Det gäller således finna en *framtidslösning*, som präglas av samhällsnytta. Detta är ingalunda omöjligt att förhandla fram från gällande avtal mellan Skövde stad och kronan.

I tidningen *Livhusaren* kommer vi att öka informationen om det moderna K 3 för att ge alla bästa fotfäste i dagens diskussion och bättre möjlighet att informera, då tillfälle bjuds.

N G M

»Ryska uppladdningen» tvingar Norge höja militära beredskapen.

Norske försvarsministern Otto Grieg Tideman kom i sitt tal in på den ryska uppladdningen det senaste året vid den norska gränsen och utanför den norska kusten.

Av betydligt intresse för Norge är den amfibiekapacitet — alltså möjligheten att flytta trupper sjövägen med speciella fartyg, som Sovjetunionen disponerar i Nordeuropa och som stödd av kraftiga stridsenheter kan operera längs den norska kusten, sade statsrådet. Man bör också tänka på att det i land- och sjöområden i Norges omedelbara närhet skapas ett övningsmönster som betraktas som normalt, men som möjliggör aktioner med osäkra och minimala möjligheter för varsel i Norge. Dessa faktorer och tillvägagångssättet gentemot Tjeckoslovakien måste tas med i vår värdering av situationen.

(Dagens Nyheter den 30 oktober 1968)

Husarofficerarnas nya boställen

I och med indelningsverkets hävande vid sekelskiftet upphörde också den gamla ordningen med tilldelade bostäder inom rekryteringsområdena. Detta system hade medfört att förbandet känt en stark förankring vid bygden liksom även att befattningshavare av olika grader slutits nära samman i en lokal gemenskap.

Nu kan vi bevitna, i varje fall vad rör K 3 officerskår, hur en stor del av denna söker sig ut från garnisonsorten och slår sig ned på egna »boställen» runt Skövde. Särskilt längs den urgamla och natursköna vägen Varnhem—Lerdala i det vackra Vallehärad har ett antal livhusarofficerare etablerat sig med förre sekundchefen, överste Ljungquist, i spetsen. Även söder och sydost om detta område finner man hur ytterligare medlemmar av officerskåren slagit sig ned på mer eller mindre omfattande jordegendomar. Och för det mesta går det ädla hästar på bet i deras hagar — helt naturligt.

Är nu denna tendens något utslag av otidsenlig dragning till en förgången livsstil? Förvisso inte. Kärleken till djur och natur kommer alltid att utmärka en sann kavallerist, hur motoriserad han än i övrigt må synas bli till kropp och själ. Och i stället för att blicka bakåt föregriper nu dessa män en framtida utveckling då urbaniseringens nackdelar och faror blivit klarlagda för alla och flykten till städerna därför vänt i motsatt riktning.

Sergeanten till inkallad repgubbe:

— Ha! Ha! Ni påstår att ni är professor i zoologi! Och så har ni inte ens en aning om hur många hästar som hör till en skvadron. . .

IDROTTEN

Vi satsar hårt — så långt tid och pengar medger — på fysisk träning. Orientering avses bli vår basidrott, medan andra intressegrupper uppmuntras att allt efter läggning och håg komma framåt bland det »otal» grenar som i övrigt bjuds.

Utan hård träning ingen seger idag, sådan är konkurrensen. Entusiaster som når toppen hoppas vi drar bredd med sig.

Sådan är Sekch linje.

Hästsporten står det annorstädes om, skrivet av Måns K Alexanderson som återbördats.

Här några glimtar i övrigt.

Inom »basidrotten» orientering har vi i större tävlingssammanhang inte nått den verkliga toppen. I AM budkaveln hamnade vi således på 22 plats av de 43 lag som genomförde tävlingen. Inom MID V blev våra lag 8 resp 12 av de 23 som fullföljde. Bra, men kan bli bättre!

Inom regementet genomfördes friidrottsmästerskapen i slutet av augusti. Resultaten var ej av olympisk klass men i varje gren var det i alla fall en svensk som vann. Här har vi mästarerna.

Segrare 100 m vpl	161 Karlsson	5. skv 11,1
» 400 m vpl	851 Norén	3. skv 53,2
» 1500 m vpl	405 Svensson	5. skv 4,18,8
» 5000 m vpl	405 Svensson	5. skv 16,11,5
Svensk stafett		3. skv 2,12,0
Segrare längd vpl	323 Olsson	5. skv 5,71
» höjd vpl	323 Lindström	5. skv 180 cm
» kula vpl	649 Olsson	4. skv 11,45
» hgr vpl	693 Eriksson	4. skv 68,9

Terränglöpningsmästerskapen gick i pressande sommarvärme och på en 3000 m lång krävande bana. Överlägsen segrare bland juniorer var vpl Darnell, Livskv med 10,07, bland seniorer lt Bjerkhagen 10,23. Fina prestationer!

I lagtävlingen vann 5. skv närmast före Livskv och 2. skv.

Inom pistolskyttet har fj Älvebrand visat sig i prislorna både internationellt och nationellt. En god sporre för de yngre.

Regementsmästerskapen i fältskjutning med kpist blev en spännande tävling. Tre man slutade på lika antal träff (44).. Segern gick efter fingranskning av resultaten till Sekundchefen som hade bättre resultat på sista stationen än tvåan sergeant Persson och trean fanjunkare Fridlundh.

Bland de vpl delades segern mellan 490116-891 Gustafsson och 480407-649 Eriksson 4. skv. Båda hade 43 träff. I automatkarbinklassen segrade 480125-735 Larsson 3. skv.

TIDNINGSFONDEN

Stockholmsavdelningen av Livhusarernas kamratförening har bidragit med 100:— kr till tidningsfonden.

Redaktionen tackar för gåvan.

Hästarna vid K3

En livhusar från forna dar kan knappast tro sina ögon, om han i dag går in genom valvet i vår vackra kasern. De båda västra stallarna (Liv- och 2. skv:ns) rivna och de båda östra (4. och 5. skv:ns) har förloirat gaveldörrarna och ombyggt till förråd och garage. De har olika färg och 5. skv garage är i ett bedrövligt skick.

Kvar står klockstallet i mitten ganska skamfilat till det yttre och till det inre endast besiktningsbart i västra sidan, där 19 hästar står i trevliga boxar och där sjukstall och skosmedja är modernt och praktiskt inrättade i f d kortstallet. Östra sidan finns kvar — om man skulle vilja ändra sig och ställa in 75 hästar till — men är nu liksom skullen använd som förråd för övningsförbanden.

Som sagt — 19 hästar står här — och bas i stallet är den gamle, kunnige och energiske och ofta ganska skarpe hovlagararustmästaren Bäckman. Han för nu ett strängt befäl över fyra snälla och idoga vpl från P 4:s kasernkompani. Denna personal sköter på ett utmärkt sätt vår lilla reminiscens av K 3:s en gång så stolta hästuppsättning.

Det är inte så många ryttare som har något verkligt stort intresse för ridning längre, eller man kanske är rättvisare om man säger att effektiviteten och stressen i tjänsten ej längre ger så mycken tid över för ridning. Förr räknades ridning som obligatorisk tjänst, medan man nu nog helst ville kalla den för karaktärsdanande sport att utöva under huvudsakligen fritid.

Inom kapplöpningen har vi på K 3 nu två livaktiga och framgångsrika ryttare i löjtnanterna Lars Swärd och Lennart Jarvén. De har vunnit många fina löpningar i år. Löjtnant Swärd har lyckats med att vinna Hans Maj:t Konungens pris. Båda dessa löjtnanter

Forts. på sid. 15

Fanjunkare Algot Hansson — Toga under CHJ Skövde 1968

EN EPISOD...

Forts. från sid. 6

övergångarna ordnades i tillfälliga eldställningar, väghinder anlades. Spaning mot gränsen, samband med batstaben och bevakning ordnades. Förläggning intogs i skolhuset.

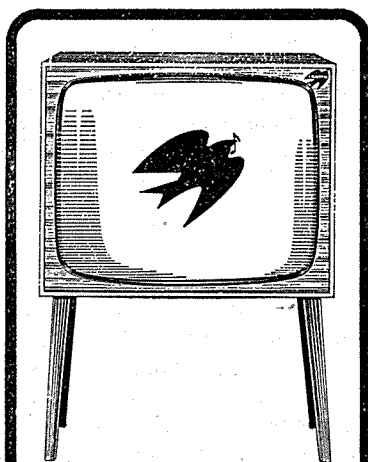
Skvch och jag hade, efter det dessa åtgärder vidtagits, utsett ett rum i skolbyggnaden, där skvexp skulle upprättas. Vi voro båda intensivt upptagna med detta arbete, då en man ur vaktpersonalen rapporterade: »Häftig skottlossning i riktning mot gränsen!» Larm anbefalldes och order utgick till plutonerna att intaga eldställningarna, bl a hade 2. plut order att vid ev anfall snarast blockera vägbanan. Alla åtgärder vidtogs enligt förut given order. Pansarbilar och tunga vapen intogo sina ställningar, skyttar handlade såsom de inte gjort något annat under hela sin levnad. Jag har aldrig, vare sig förr eller senare, sett med vilken fart skogens jättar föll för våra primitiva redskap — bågar, kedjesågar och yxor. På mindre tid än man hade tänkt sig, omkring 5 min. var hela vägbanan blockerad på en sträcka av 200 m, och då den omgivande terrängen var fylld av klippblock och oframkomlig för stridsvagnar var denna åtgärd mycket effektiv.

Under tiden allt detta hände uppfattade skvch och jag skottlossning i vår vänstra flank där en mindre väg (bevakad) ledde till en gränsövergång söder om stora landsvägen. Skvch beordrade en pansarbil att köra i den riktningen där skottlossning hördes. Skvch och jag följde i stabsbilen för att göra oss underrättade om läget. Efter omkring 1 km övergick vägen i en mindre stig, varför pansarbilen ej kunde fortsätta. Vi i stabsbilen fortsatte emellertid ytterligare 100 m, där även vi fick avbryta färden på grund av att stigen var oframkomlig. Vi stannade en liten stund spanande ut över framförliggande terräng. Långt borta, c:a 700 m längre fram skymtade vi två man på marsch mot oss.

Militär — eller civil personal kunde vid detta ögonblick ej fastställas. De båda männen fortsatte i riktning mot oss. Jag tog min karbin i anläggningsställning samt osäkrade. Vad kunde det vara för soldater — vi kunde nu se att de bar uniform — som kom genom skogen på detta egendomliga sätt, tillsynes utan vapen? Skvch beordrade mig att öppna eld, men jag sade att de får komma närmare innan jag skjuter. Just då upptäckte jag att det var två av våra furirer, som på egen hand, ensamma, givit sig ut i terrängen för att provskjuta sina pistoler. Jag säkrade karbinen, glad över att inte en förfärlig olycka inträffat.

Sedan skv återsamlats erhöll de två furirerna en reprimand för sitt oförståndiga uppträdande.

Förbanden återgick till normalt arbete och hög beredskap längst fram vid gränsen. Lätt att se på nu. Då var nästa dag ofta ett spännande vitt blad med plats för överraskningar.

SKANTIC

AVENY 23"

AVENY är en av SKANTIC's mest omtyckta modeller i den lägre prisklassen. En stilren apparat byggd med minsta möjliga dimensioner för en 23" TV. Stor Brillant-högtalare. Träslag: teak, ek. P2-klar.

Välkomna in för demonstration

LUXOR/RADIO

Kungsgatan 13, Skövde

LÄNSUTSTÄLLNINGEN R 68

MP eskortera Livhusarernas höge chef till invigningen av R 68.

K3 visar...

Så löd inskriptionen på den »gravsten» som skulle locka åskådare till den spaningsgrop som var förbandets bidrag vid totalförvarsutställningen på R 68 sommaren 1968 i Skövde. Bredvid »gravstenen» var en stabil MP-station.

Det bedrevs en enorm reklamkampanj. Besöksfrekvensen väntades bli stor. Detta insåg de på regementet inblandade värdet av och utformningen av utställningsobjektet diskuterades med hetta. Man enades om att levande väsen borde intressera bland alla »döda ting» på området. Sekch beslöt att gropen skulle bemannas under utställningstiden. PCS fick tidigt lära sig veta vad det är att ge order om fast spaning med nedgrävd patrull.

De sex plutonschefselever som uttagits att försvara förbandets färger sattes in i planerna och förberedelserna började. Gropen grävdes och inreddes så fältmässigt som möjligt med vissa få undantag. Till dem hörde två telefoner, den ena avsedd att förmedla informationer om förhållandena i underjorden till utställningsbesökare, den andra en rikstelefon för övriga i landet. Ett »tittskåp» försett med spegel installerades för att interiören och innevärnarna skulle kunna beskådas. »PR-chefen» och initiativtagaren, lt Cederberg, kopplade in rikspressen, som såg sin chans att öka upplagesiffrorna.

Så var dagen inne. Invigningsförrättaren, Chefen för Livhusarerna, Hans Maj:t Konungen, önskade lycka till, luckan stängdes, plomberades, och den nya bostaden togs i besittning.

Väl nerkommna stuvade vi utrustningen, så att mesta möjliga utrymme skulle kunna utnyttjas för oss

Under månaderna april-maj förvandlades övningsfältet framför husarkasernen till något som närmast liknade en framtidsstad. Ett antal jättelika plastkupoler, fönsterfria huskuber och ett myller av maskiner och människor fyllde den annars rätt glesbefolkade platsen. Det var Skaraborgs länsutställning — R 68 — som förbereddes och onsdagen den 22 maj invigde H M Konungen denna.

Självfallet deltog också K 3 i den stora totalförvarsutställningen. Både MP- och spaningsoldater gjorde god PR för förbandet, varom mer kan läsas här nedan.

I samband med stora internationella ryttartävlingar fylldes åter våra stallar med ädla hästar, en syn som glädde varje äkta livhusar.

Avslutningsdagen, söndagen den 9. juni, ägde »Totalförvarets dag» rum med stor insats av enheter ur alla försvarsgrenar. Inför en imponerad publik utspelades slaget om Skövde och MP hade det inte lätt att hålla de till många tusen uppgående åskådarna på anvisade platser.

En och annan uttryckte för R 68 farhågor beträffande vårt övningsfält utseende efter sådant slitage som utställningen måste utgöra. Men nu ligger fältet åter lika fritt och grönt som före de hektiska dagarna i maj—juni 1968. Det tackar vi bl a Skövde stad för.

tre. Gropen var försedd med en brits, vilket gav en man tillfälle att ligga och i bästa fall sova.

Soldat nr två satt, förhållandevis bekvämt, uppflugen på en vattenbehållare och skötte periskopet. Den tredje innevärnarens plats var även med underjordsmått mätt mindre bekväm, inklämd mellan en ammunitionslåda och britsen.

Periskopet, vårt öga mot yttervärlden, var finurligt inrymd i en nyplanterad stubbe, som smält samman med den i övrigt ditflyttade skogen. Ljuskällan var en nerdragen sladdlampa samt ett stearinljus, vilket skulle slockna vid syrebrist. Ljuskällorna spred inte bara ljus, de utvecklade även värme. Hettan i den stillastående luften blev knappt uthärdlig. Skönt utan sladdlampa i fält.

Svetten lackade och lätnader i klädseln gjordes med tanke på hänsynen till betalande smyggtittare. Mat och övrig proviant i form av frukt, kex, choklad och mycket annat hade frikostigt erhållits av husmor. Maten skulle lagas på de medförda jägarköken. Detta gick nu inte riktigt som beräknat, enär rödspriten envisades med att slockna i den syrefattiga luften. En blick på stearinljuset stillade dock farhågor om fortsatt vistelse. Efter detta beslöt vi i fortsättningen leva på smörgås och »kallskuret».

Militärbefälhavaren, utvald Eskstedts information om spaningsgruppen av C Livskv rm Berg.

I bakgrunden garnisonschefen överste Nordström och förvaltare Ekstedt, tidigare K 1.

Bristen på tid och matlust blev rätt stor. Kroppen arbetade som vanligt och toalettproblem löstes med hjälp av plastpåsar.

Tittskåpet var under dagtid fyllt av ett otal anleten, vars beteende varierade högst betänkligt. Vi upptäckte att hjälmen inte bara har en skyddande verkan, utan även en kylande. En del släppte ner mascotar, andra glass och tidningar. En annan kategori hade hittat en ny form av spottkopp. På vår »milda» rekommendation att gräva ner sig någonstans, förpassade de den uppgrävda myllan ner till oss.

Genomgående var ändå tittarna trevliga att ha att göra med. Vi uttryckte ofta vår beundran över deras ihärdighet. De dofter som letade sig upp kan inte ha varit av allra njutbaraste karaktär.

Innan nedstigningen befarade vi att tiden skulle gå väldigt sakta. Men vem kunde ana den enorma uppmärksamhet vi skulle väcka. Folk ringde i massor. Samtalen prickades av. De mest långväga bokfördes.

Interiör från spaningsgruppen.

Sammanlagt tog vi emot 1043 samtal, varav 378 var på riksapparaten. Det nordligaste samtalet kom från Haparanda, det sydligaste från Trelleborg. I övrigt dominerade Mellansverige och Skaraborgs län. Alla var intresserade av hur vi hade det, vad vi fördrev tiden med och hur lång permission vi skulle få. Större delen av samtalen varade bara i ett par minuter. Man fick det intrycket att de tvivlat på vad de läst och hört och själva ville förvissa sig om sanningen. Samtalen kunde bli långa om samtalsämne och gemensamma intressen engagerade.

Skövdeborna var ofta gästfria nog att vilja bjuda på kaffe efteråt, i vissa fall erbjöd vi oss detsamma.

De intressantaste samtalen kom i många fall från gamla husarer, vilka tog tillfället i akt att höra sig för om K 3 var sig likt och om befälet NN fanns kvar.

Under dagtid, då utställningen var öppen, ringde telefonerna i ett, samtidigt som tittskåpet blev talrör. Vi alternerade mellan att svara i telefonerna och sköta konversationen i tittskåpet. Denna sysselsättning och hettan blev i längden ganska krävande. Man fick mobilisera all kraft för att *inte* bli sur och grinig mot telefonvänner och kamraterna i gruppen. På nätterna när utställningen stängt och samtal endast kom sporadiskt kunde vi ta igen oss, äta ett par smörgåsar och sova ett tag.

På nätterna fick vi tillfälle att prata med varann om samtalen och om dem, som ringt. Pråtet varade sällan någon längre stund i vår halvdvala.

I stället började tankarna kretsa kring att lämna underjorden, andas frisk luft och duscha, trots allt det roliga som hänt.

Uppstigningen närmade sig. I väntan på att luckan skulle öppnas, iakttog vi i vårt periskop den samlade välkomstkommittén, som bestod av ett hundratal personer. Då luckan slogs upp och vi på matta ben kunde klättra ut i det fria var känslan obeskrivlig. När avlämningen till ryttmästare Berg var klar, gjorde vi uppsittning för färd till K 3 och en hägrande dusch. Vi hade klarat det.

Korpral 017 Andersson PCS

MP-INSATS

MP-befäl och MP-soldater får verkligen se sig om i sin redan i fred ofta påtagligt nyttiga gärning. En MP-plut gjorde i höstas några orter (o-)säkra. MP-elev 417 Bengtsson 5. skv berättar.

Inget taktfast klingande spel, inga heroiskt fladdrande fanor, men med färsk polisbrickor på bröstet startade 4. militärpolisplutonen sin fjorton dagar långa höstövning i österled. Den sandstormpiskade kaserngården på K 3 vändes ryggen. Karavanen av motorcyklar och bilar riktade in sig mot Västerås och den första betydelsefulla uppgiften för årets MPElever vid Västmanlands flygflottilj under flygvapnets stora övning i höstas.

Vår uppgift innebar inte något aktivt engagemang i själva manövern som sådan. Vi hade i stället den ansvarsfulla rollen att medverka såsom säkerhetsgaranti på de allmänna vägar som berördes av övningarna med basering på en del vägbaser. Detta innebar

Forts. på sid. 19

3. skv sommarmarsch till Ränneslätt

Så här stod det torsdagen den 5. september 1968 i Smålandstidningen i Eksjö.

»Åter har gamla anrika Ränneslätt blivit tummelplats för husarer. En spaningsskvadron från K 3 i Skövde har i år förlagt sin sommarmarsch till Eksjö och övar sedan i måndags i dessa historiska husarmarker. Förutom att dessa moderna kavallerister och deras hästburna föregångare traditionellt sett tillhör samma vapenslag är det nog svårt att finna ytterligare likheter. Husaren av år 1968 rider inte. Hästen är sedan länge ersatt av moderna motorfordon och i utbildningshänseende är inte likheten mellan husaren från anno dazumal större än att båda förbereder resp förberedde sig för krigets hårda värv.»

3. skv sommarmarsch förlades första veckan i september till Ränneslätt, denna Smålandshusarernas gamla ärevärdiga övningsplats, nu främst utnyttjad av Ing 2. Dess chef hade välvilligt ställt övningsteräng och i övrigt hela sin förnämliga organisationsapparat betr tygml, mat och utbildningsanordningar till vårt förfogande. Vi rönt från Ing 2 ett mottagande och en service, som söker sin like. Att vi sedan som tack besegrade dem i fotboll med 1—0 må Chefen Ing 2 förlåta oss. Han tar säkerligen skadan igen i budkavleorientering, där Ing 2 sedan länge står i en klass för sig bland arméns förband. Kungl Smålands Husarregemente har fått en värdig arvtagare.

Hur utnyttjade vi då dessa dagar och denna plats där så mycket bjöds. Måndagen den 2. september startade motormarschen från K 3 kasern. Förplut un-

Över Soåsasjön med hjälp av stockläns.

der befäl av lt Bohman gick först i väg med förptr (rustm Låth). Den skulle reka för kort rast i trakten av Mullsjö. Sist i skv satt rustm »Poschan» Lundbäck, som skulle samla upp eventuella eftersläntare. Det blev inga sådana under hela marschen, om det nu berodde på »Poschan» förtäljer inte historien.

Efter kortrasten utgick kadetten Tannerheim mot Jönköping för att reka långrast söder denna stad. Han rekade men glömde sätta ut stoppost där han lämnat marschvägen med följd att en plut rastade i Nässjö och en på angiven plats. Tannerheim glömmer aldrig mer att sätta ut stoppost.

Trots detta anlände skv på eftermiddagen till Eksjö och förväningen hos mången beväringssman var stor, att här i mörkaste Småland återfinna en kasern identiskt lik den man lämnat några timmar tidigare i Skövde. I kasern skulle vi nu inte förläggas, utan marschen fortsatte ut mot Ränneslätt där kv, rustm Håkansson, redan fanns och anvisade plutonerna förläggningsplatsen där tälten restes och fältmässig förläggning ordnades. Ett avsteg från fältmässigheten gjordes, då det visade sig att skv i kd Forsberg hade en utmärkt trumpetare. Han kunde blåsa de gamla fina signalerna och gjorde det till såväl revelj, flaggan, mat som tapt och tystnad.

Tisdagen ägnades helt åt fält- och stridsskjutningar.

En spaningssoldat får inte vara främmande för något, då det gäller att ta sig fram mot anbefallt mål. Det är inte alltid som vägar går att använda, man kan tvingas gå runt för att undvika fienden. Plötsligt kan man stå inför ett vattendrag, som man måste över och det snabbt ändå. För att klara av dylika situationer övades under onsdagen övergång av vattendrag vid Soåsasjön, dels med reglementerad utrustning — överskeppningsbåt och patrullbåt — dels med tillfällig mtrl, då soldaten själv tillverkar vad han behöver för att ta sig och sin utrustning över vattnet. Vid detta tillfälle valdes att tillverka s k »stockläns». Lagom grova stockar tas fram och fogas i ändarna samman med rep. Därefter tar sig den skickligaste simmaren över med en tamp och halar över raden av stockar samt gör fast i ett träd på motsatta sidan. Så är allt klart och övriga soldater kan på ett led hala sig fram med hjälp av stockarna och lätt ta sig över till andra sidan. För dem som ännu inte kan simma är det ett extra prov att »gå armgång» på djupt vatten. För att behålla kläderna torra tas dessa av och binds fast som ett bylte på axlarna.

Medan överskeppningen pågick, ordnade lt Bjerkhagen för torsdagens stora uthållighetsprov, en patrullfälttävlan. Sammanlagt tillryggalades 29 km till fots. Under förflyttningen var ett antal moment inlagda. Vi sköt, kastade handgranater, rodde över en sjö och orienterade i olika former. I sanning en ansträngande men givande dag. Samtliga soldater bestod provet väl utan att få några större skavanker. Allra bäst var patrullen Svanberg, 823 Olsson, 357 Nilsson och 357 Persson, som gick först över mållinjen efter ett

Forts. på sid. 18

Med FPCS på K3 för fosterlandet

Det hände sig vid den tiden, att från chefen för armén utgick ett påbud, att Sveriges mest beryktade lymlar skulle inställa sig vid Kungl Livregementets husarer i Skövde för att där genomgå förberedande plutonchefskolan. Tiden för händelsen var den 4 juni 1968 och solen sken. För ynglingarna blev det dock inte lika svårt att hårbärgera sig i Skövde som det var för många andra personer, vilka tvingats att gå en rejäl kroggrunda för att få en cell över natten. Anledningen till rumsbristen var att länsutställningen R 68 höll på. På K 3 var man mycket tillmötesgående även i logifrågan, trots att där var fullbelagt till bristningsgränsen. Visserligen låg vi något trångt, 20 man i ett rum. Somnade vi inte på normalt sätt, sövde den fylliga luften i rummet sakta men säkert våra sinnen. Att alla var nöjda med logifrågan visas av att inte någon blev misslynt och tog första tåget hem.

Installationsdagen blev julafton, när alla persedlar hämtades ut på CUI. Vi var många som med spänd förväntan släpade iväg med våra i förväg iordninggjorda säckar till logementen. När vi tömt ut säckarnas innehåll på golvet, övergick tankeverksamheten snart på hur alla sakerna skulle komma in i skåpen. Emellertid lugnades vi snart av vår överfurir Johnson — denna dag för säkerhets skull titulerad löjtnant — med att allt det vi hade framför oss endast var halva utrustningen. Resten av denna dag gick åt för oss helt civila varelser att gissa vad de många sakerna var avsedda för. Ett av de stora tvisteämnena var om kronans kalsonger nr 7 var avsedda som skjorta eller kalsonger.

Påföljande morgon, alltså vår första egentliga tjänstgöringsdag, väcktes vi av skvadronsdagunderbefälet, som meddelade oss att gröten i matsalen var serverad. Alla utom skåningarna gick denna morgon och åt frukost. Dessa ansåg sig förmodligen ha fått nog av gröt.

På ett kavalleriförband heter det sedan gammalt, att soldaterna står under sin chefs »ädla» befäl och vi kom vid presentationen av skolans befäl först och främst att stå under löjtnant Jan Forssbergs ädla befäl. Medhjälpare vid skolan hade skolchefen i sin ställföreträdare, fänrik Benhard Englund, som just avslutat en 8-månaders kurs vid Ridskolan Strömsholm såsom en av de sista eleverna där. Fänrik Englund är en officer som aldrig tycks stå handfallen inför några situationer. Ett bra exempel visade han då vi en gång hade haft stridssimning. Alla var blöta och vi skulle få tjugo minuters rast för att sedan vara uppställda när han kom tillbaka. Då ingen hade någon klocka, ställde vi naturligtvis frågan hur vi skulle kunna hålla tiden. Fänrik Englund uppgav vad klockan var just då, beordrade gruppchefen att avdela en man att räkna sekunder och begav sig sedan iväg. Nämnas bör att det hela fungerade. Dessutom tjänstgjorde alltså överfurir Johnson på skolan. Han var fenomenal på att ha att göra med folk. Dessutom var där tre stycken kadetter.

Vid skolans början klargjorde skolchefen sommarens program, vars målsättning innefattade go-

da färdigheter i bland annat ksp- och grgtjänst, försvaret, förplutons strid, stridsskjutning, motortjänst, sambandstjänst m m. Dessutom skulle skolan avslutas med en marsch till Tiveden. Skolchefen avslutade sin genomgång med att särskilt deklarerat att från och med nu var vi livhusarer, vilket medförde särskilda förpliktelser både inom och utom tjänsten.

De första veckorna vistades vi huvudsakligen i Dunkehällskogen, där vi fick lära oss de elementära begreppen. Vid de mindre omtyckta framkomlings-sätten, krypning och ålning medelst hasning, hade vårt befäl det mest slitsamt eftersom de måste springa omkring och trampa ner oppositionata stjärtar. Dock skärpte sig plutonen när fänrik Englund vid dessa tillfällen var närvarande, eftersom denne kavallerist ofta bar sporrar.

Utbildningen gick vidare i rask takt och vi lärde oss att handskas med kpist, grg och ksp. Stridsskjutning kom senare på programmet, och även om alla inte tyckte det var så kanonkul (det ligger ju närmare till hands för artilleristen) att i början skjuta med skarp ammunition, lärde vi oss att »gilla läget». Bjärsjö övningsområde kom vid flera tillfällen att begagnas av FPCS. Med tanke på att vi sköt med skarp ammunition där under böndernas hallonplockningstid, var det konstigt att någon förlustanmälan av bonde eller dylikt aldrig inlämnades till adjutanten på Livskvadron.

Första gången vi besökte Bjärsjö var när vi hade premiär på att ligga ute. Naturligtvis inföll dessa campingdygn under den regnigaste veckan under sommaren. Det var några blöta dygn och vi höll på att nästan flyta bort i det myggrika träsket, där vi låg förlagda. Flera av grabbarna föll in i någon slags löftrastans. För de berörda personerna låg inget närmare och bättre till hands än att lova att de aldrig skulle gå till Sjukan för att mygla. Att alla klarade sig någorlunda »snorfria» ifrån det hela kunde vi tacka de initiativrika killar, som efter att i tre-fyra timmar oavbrutet sjungit »Oh regniga natt», skaffade ved till en brasa som vi kunde värma oss vid. Löftes-givarna hade problem med att hålla löftena, men för att försöka ha någon heder i behåll organiserade de sig i en någorlunda legal underavdelning kallad FPCS-HLL. (HLL = halta, lytta och lama.)

Livhusarerna har ju sedan ett tiotal år flyttat över sina hästkrafter från modell Svenskt halvblod till modell Volvo 903. Den vecka vi hade motortjänst för att få förarbevis, fick vi tygla dessa fordon uppe i Kråkbergen. Tyvärr inträffade några avancerade skolsprång där. Följden blev några trasiga framrutor och bucklor. En fördel hade dessa malörer. Eftersom vi fick se hur olyckorna inträffade, skärpte vi oss och kommer väl förmodligen att göra det alltid, även när vi har med vanliga fordon att göra.

Tiden gick snabbt och sommaren med den. Näst sista veckan hade vi vår andra utbildningskontroll inför Sekundchefen. Stridsskjutning »plutons anfall» med elev som plutch gick hyfsat. Vi var rätt vana vid

Forts. på sid. 18

**DET FINNS DE SOM TYCKER
ATT VI TAR BRA BILDER**

gepe

kyrkogatan 16 skövde telefon 100 88

BETALD ANNONSPLATS

När det gäller

JÄRN - MASKINER
VERKTYG

fråga oss

Hagstens Järnhandel AB

TEL. 0500/165 15 vx

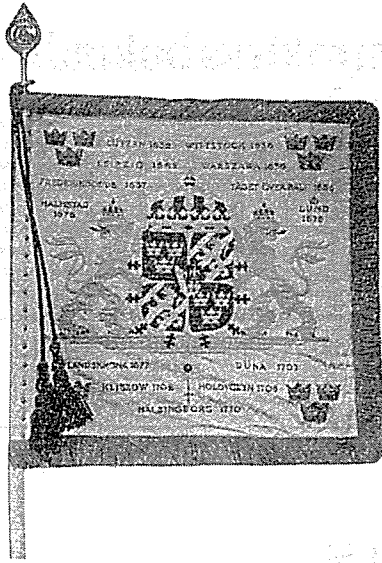
Berglunds Frisérsalong

VASAPLAN, SKÖVDE

(Närmast järnvägsövergången)

Allt i modern hårvård

TELEFON 136 80

PROGRAM

vid firandet av
Kungl Livreg:s husarers
högtidsdag
4/12 1968

0845—0900	Uppställning S kasern. Standaret blottas.	Marschmusik
0900	Hälsning av flaggan.	Paradmarsch
0905—0915	Kort korum, sekundchefen talar.	Regementets marsch
		Ryttarsignaler
0915—0930	Förbimarsch.	Marschmusik
1000—1020	Sskv orienterar MP om sin verksamhet. Ledare: Rm Håkansson.	
1040—1100	MP orienterar sskv om sin verksamhet. Ledare: Rm Grönlund.	
1130—	Lunch i Lundasalen för särskilt inbjudna.	
	Lunch i matsalen för vpl med anhöriga.	
1230—1500	Skvvisa traditionsgenomgångar.	
1530	Fackeltåg till kyrkan.	
1600	Minneshögtid i kyrkan.	

HÄSTARNA . . .

Forts. fr. sid. 8

har skaffat sig var sin liten gård söder om Skövde där de med hjälp av söta, snälla och duktiga fruar håller och sköter sina fullblodshästar.

Inom hoppningen har vi en del duktiga ryttare och hästar. Lt G Nyblaeus på Trophé, Fj Algot Hansson på Toga, Lt Jan Forssberg på Bolero och Tang. Rm Bengt Sandahl på Tartar och Damigo, fj Einar Fridlundh på Bingo och egna hästen Dragant är några exempel. De nya löjtnanterna Uno Bohman på Baret och Christer Bjerkhagen på Arkebus och Quiling är goda ämnen att bygga på.

Dressyrträningen är det något sämre med, kanske i någon mån beroende på att Volvo har tagit ridhuset ifrån oss. Den ende som verkligen tränar dressyr är Lt Nyblaeus på Dandy.

Vi har vidare ett par duktiga ryttare med egna hästar utanför kasern, nämligen rm Arne Håkanson (med fru) och fj Petrus Kastenman. Till dessa vill vi gärna räkna vår avgångne Sekundchef, överste Bengt Ljungquist.

De 17 hästarna på K 3 är kronans (två är egna) och de är främst avsedda för befälets fysiska träning, men de är också avsedda för att ge elever i våra befällsskolor möjligheter att rida frivilligt. Två av dem,

Gin och Fyr, används även i körning. Man kan alltså nu rätt ofta se ett litet ekipage med två ädla hästar trava omkring i Skövdes omnejd. Vi har våra hästar kvar vid K 3 »tills vidare», preliminärt till i början av 70-talet. Efter den tidpunkten är det nog tyvärr så att många anser att hästen helt skall bort ur armén. På K 3 vill vi inte riktigt tro på detta utan hoppas på att få behålla hästen ett bra tag. Fler borde veta och värdera in att hästen på ett krävande gott, njutbart, karaktärsdanande och effektivt sätt gett och ger fysisk och andlig spänst åt det svenska kavalleribefälet.

Vi arbetar på att kunna utnyttja hästarna än bättre, 2—3 ryttare är inbokade på varje. Sedan några år har vi en ny hoppebana, Volvo har tagit vår gamla; vi ordnar en ny dressyrbana, sedan Volvo tagit den gamla. Vi hyser just nu en liten gnista av hopp om att vintertid kunna komma inomhus i ett litet, litet ridhus vid Amundtorp, sedan Volvo från i påskas tog över vårt ridhus.

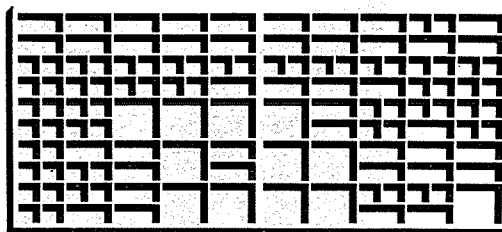
Skam den som ger sig. Finns det liv, finns det hopp. Med våra hästar i stallet — kämpar vi vidare för ett stimulerande och friskt livhusarliv.

Även helt utan stall och hästar kommer vi alltid att kämpa vidare på samma stråt. Detta är det väsentligt att alla står enade kring och stödjer.

Måns K Alexanderson

Tryckeriet
med tekniska resurser
och stor kapacitet

strokirks bokindustri ab

Mariesjö, Skövde, tel. 103 08

R ROTTNEROS
KONCERNEN

ROTTNEROS AB:

Huvudkontor, elkraft, skog, park, jordbruk

ROTTNEROS TRÄSLIPERI AB:

Slipmassa

ÅMOTFORS PAPPERSBRUKS AB:

Kraftpapper

GÖTA CELLULOSA AB:

Slip-, flis- och sulfitmassa

AB RASCO, MALMÖ:

Gummerat och självhäftande papepr, rostskyddspapper, förseglingsremсор, etiketter.

Koncernledning: Järnvägsgatan 7, 652 25 Karlstad
Telefon 054/802 80 • Telex: 660 43

Evald Petterssons

Guldsmedsaffär AB

Rådhusgatan 7, Skövde
Telefon 155 93, 100 70

Guld, Silver, Nysilver, Tenn

Anlita fackmannen vid köp av guldsmedsvaror

Egen verkstad, egna tillverkningar

Specialaffär i GLASÖGON sedan 1874

ZEISS
GLAS

för Era
ögons hästa

Leg. optiker SOR

**FOLKE
AHLSTRÖM**

Rådhusgatan 1, Skövde
(mitt emot Domus)

Även tidsbeställning tel. 0500/155 00

Kontaktlinser "System Stenström"
Skjutglasögon utprovas

IN MEMORIAM

Ryttmästare *Carl Bäckeskog*, en av kamratföreningens äldsta medlemmar, avled 24 juli.

Han var född den 15 mars 1887 i Fredsberg och började sin militära bana 1905, samma år som Livhusarerna flyttade in i sina nya kaserner i Skövde. 1912 blev Bäckeskog sergeant och 1925 fanjunkare. Från 1923 till sitt avskedstagande 1953 tjänstgjorde han som expuoff vid III. milostaben och som belöning för det eminenta sätt på vilket han skött denna krävande tjänst utnämndes han 1953 till ryttmästare i armén.

Under sina trupptjänstgöringsår gjorde han sig tidigt bemärkt som en framstående trupputbildare och med schneid och bravur löste han taktiska uppgifter på fältet. Vålvilja, omtänksamhet och entusiasm präglade hans sätt att taga hand om sin trupp.

Bäckeskog intog också rangplatsen som en av regementets allra bästa ryttare. Hans ridning utmärkte sig för en utomordentlig känslighet och förmåga att på ett riktigt sätt dressera sina hästar utan användande av brutala hjälper.

I Kamratföreningen var Carl Bäckeskog en av hörnstenarna. Han efterlämnar minnet av en helgjuten personlighet, föredömlig i alla avseenden.

Förste poliskonstapel *Axel Lundgren*, Stenstorp avled den 28 juli i en ålder av 62 år. 1926 inträdde han i tjänst vid regementet, där han nådde furirs grad 1932. Han övergick då i reserven och blev sedermera befordrad till fanjunkare. Efter avgången ur aktiv tjänst ägnade Lundgren sig åt polismannabanan. Hans absoluta oräddhet, enorma styrka och kallblodighet gjorde honom sällsynt lämpad för polisyrket. Med rätta fruktades han av brottslingar.

Lundgren deltog med stor framgång i sport och idrott samt utförde bestående insatser som idrottsorganisatör.

Innerst inne varmhjärtad och humoristisk kommer Axel Lundgren att alltid för oss framstå som en av de bästa i Kamratföreningens krets.

Karl Ivar Käll

En av de sista indelta Livhusarerna har avlidit 85 år gammal. Född i Fellingsbro blev han vid 20-års åldern skriven till husar för n:r 98 Kånäs i Fellingsbro socken. Efter pensionering från S. J. bosatte han sig i Märsta utanför Stockholm, där han bl. a. ägnade stort intresse för fornforskning. Flera minnesmärken, främst på det militära området, såväl i Fellingsbro som i Uppland ha tillkommit på hans initiativ och medverkan. Han var även aktiv hemvärnsman. På 40-talet utgav han en uppmärksam bok »En rusthållsryttares minnen», där han berättar om sin ungdomstid i Fellingsbro och livfullt skildrar sina och husarkamraternas upplevelser under mötena på Sannahed och i Skövde.

Jordfästningen ägde rum i Husaby-Ärlinghundra kyrka, varvid bland andra minnestal rölls av representant från bygdens fornminnesförening och av Livhusarernas Kamratförening i Stockholm av dess ordförande ryttm. Thorsten Grill.

G-11

Otto Sandwall 90 år

Fr. v. ryttmästarna Sundé, Th. Grill, Sandwall, fanjunkare Granell.

På sin 90-årsdag den 29 maj 1968 blev Ryttmästare Otto Sandwall föremål för omfattande hyllningar. Bl. a. uppvaktade representanter för Livhusarernas Kamratförening i Stockholm med ordföranden ryttmästare Thorsten Grill i spetsen, som i hjärtliga ordalag framförde föreningens välgångsönsknningar.

Efter antagning till officersvolontär vid regementet nödgades han emellertid lämna den aktiva tjänsten på grund av skador erhållna under ridning och avlade reservofficersexamen 1903, befordrades till löjtnant 1906 och till ryttmästare 1919.

Under tiden hade Sandwall övergått till brandväsendet och var under åren 1914—1938 brandchef i Hälsingborg. Under andra världskriget återknöts han till regementet som brandofficer och tjänstgjorde sedermera som brandinspektör vid III milbefstaben i Skövde till 1948.

I hela 49 år hade Sandwall då tillhört Livregementets husarer.

Trots nedsatt rörelseförmåga är den andliga vitaliteten hos Sandwall obruten och föremål för alla yngre kamraters beundran och respekt.

L. S.

Fotbollscupen 1968

Regementets fotbollcup avhölls å Pansarvallen den 10, 11 och 13 sept, med kvalomgång den 10 sept — vilket innebar att samtliga lag möttes i en s. k. enkelserie. Ett lag skulle försvinna — 5. skv blev det lag som fick lämna skutan. De fyra främst placerade lagen möttes efter öppen lottning i semifinaler den 11 september — således dagen efter.

3. skv vann semifinalmatchen mot 2. skv med hela 9—0, 4. skv vann över Livskv med siffrorna 4—1.

Till final alltså, 3. skv mot 4. skv. Finalen blev en rafflande historia mellan två jämna lag. 3. skv lyckades — genom en snabb och hårdskjutande kedja tillförsäkra sig en tvåmålsledning i matchens upptakt — vilket tvingade 4. skv att vidtaga ändrade dispositioner i försvarsleden. De lyckades därigenom reducera till 1—2 innan paus. 2:dra halvlek blev inte många minuter lång förrän 3. skv tog ledningen med 3—1. Alla trodde väl då att cupen var avgjord — 4. skv ville dock annorlunda. Understödda av den c:a 100 man starka hejarklacken utträttades stordåd på planen — först kom 2:an och sekunderna innan slutsignalen föll 3:an, som mogen frukt av ett glänsande spel.

Förlängning om 2×5 min. fick tillgripas. I första förlängningen föll inget avgörande, — lagen fattade posto och släppte inte till några luckor — det var i stort sett ett ställningskrig mitt på planen. I en andra förlängningsomgång samlade sig båda lagen för att komma till ett avgörande — 4. skv var ytterligt nära att först komma till 4—3 — men bolluslingen ville inte studsas över mållinjen — och 3. skv målvakt gjorde en sk. fantomräddning.

3. skv lag — tända till tusen — slog på ett anfall från vänster med kross över till höger och i förlängningens näst sista minut bröt 3. skv kedja igenom och med ett fräsande markskott i svår vinkel fastställdes slutresultatet till 4—3 för 3. skv vilket tände en våldsam entusiasm i skv redan förut väl uppvärmda hejarklack.

N B W

3. SKV . . .

Forts. fr. sid. 12

fint lagarbete. Ingen hade svårt att somna, när han den kvällen kröp ner i sin sovsäck.

Fredag morgon randades och reveljsignalen ljöd obarmhärtigt redan kl 0500. Det gällde att riva bivacken, packa all mtrl på fordonen och i övrigt ordna upp efter skv förläggning.

Kl 1200 var vi åter på K 3. Alla var överens om att det varit en hård och krävande övning. Ingen som var med vill nog innerst inne vara utan den. Man tål mer än man tror.

Inledningsvis fann Smålands-Tidningen att det var svårt att finna likheter mellan gårdagens beridna och dagens motoriserade kavallerister, Ja, är det verkligen så? Vi rider inte längre — det är förvisso sant — men i övrigt är vi nog samma andas barn som våra föregångare, fast beslutna att med nedärvd ryttaranda göra ett gott jobb *snabbt*.

»Cavalrymen are the same, all over the world»
(Winston Churchill).

MED FCPS . . .

Forts. fr. sid. 13

skarp am då. Till sist kom Tivedenmarschen, vilken vi alla gravat oss inför.

Slutligen skulle vi åka hem. Många av oss hade fler saker att återlämna än vi kvitterat ut och ingen saknade något, men för all del under tre månader kan mycket hända.

Utryckningsdagen regnade det, en intensiv sommar på K 3 var slut.

Bejelev 531 Bergman.

KARRIAREN SLUT

En godsägare i Södermanland skulle anställa en ny dräng, och resonerade just med en platssökande:

— Vad har Karlsson varit förut?

— Jag har varit en hel del i mina dar, ska jag säga godsägarn. En tid var jag värvad, jag tänkte jag skulle bli något inom det militära och höll just på att utbilda mig till kavallerist — men så dog hästen.

DU

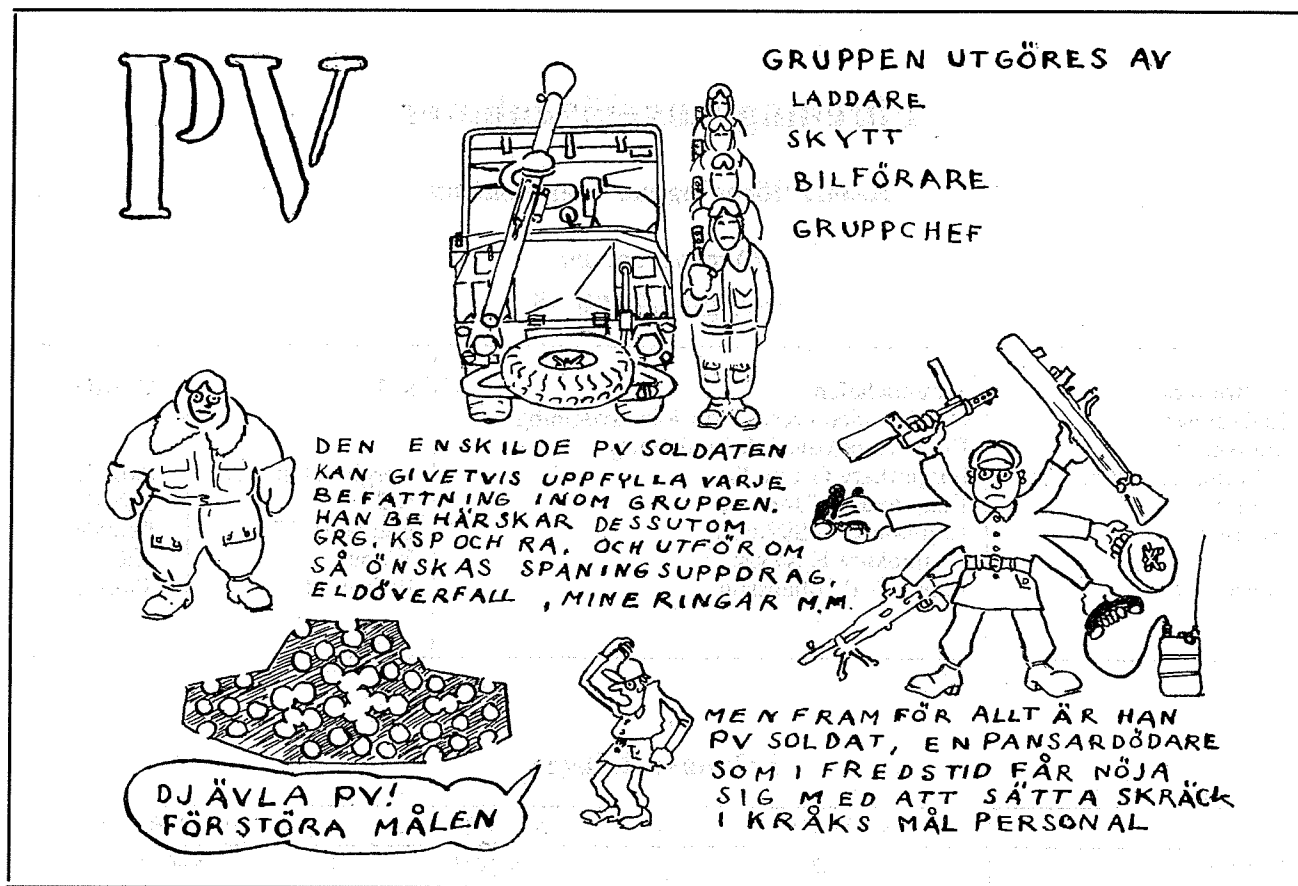
som nu gör första tjänstgöringen som värnpliktig vid K 3 och som trivs med den militära miljön i allmänhet och särskilt med kamratskapet på K 3

TAG

fast anställning och sök som instruktörsaspirant före utryckningen

KONTAKT

med rekryteringsofficern eller Din närmaste chef för närmare upplysningar

MP-INSATS

Forts. från sid. 11

att vissa bitar av stora landsvägar ofta togs i anspråk för bogsering av Draken- och Lansenplan. Den civila trafiken måste då dirigeras om. Militärpolisen fick till uppgift att på båda sidor om uppställningsområde effektivt och smidigt dirigera in den genomgående trafiken på mindre vägar, att lotsa fram behörig trafik och — det viktigaste — att få vägen mellan uppställningsplats och startplats fri från all trafik då bogsering var på gång.

Vad som skulle kunnat hända vid en kollision mellan bil och fulltankad stridsplan behövs inte närmare beskrivas.

Åtta trafikpostställen, därav några med dubbelposter samt fyratimmarspass dygnet runt under fem dygn garanterade säkerheten både för den militära och den civila trafiken. En viss osäkerhet den första timmen var väl naturlig, men eftersom varje postställe hade telefon- eller radiokontakt med trafikcentralen kunde vi klara alla situationer till full belåtenhet. Tidvis var emellertid personalen på centralen överbelastad, vilket hade som följd att den post som sökte kontakt för att få råd inte kunde få något sådant. En nyttig situation, ty det betydde att vi ofta själva fick fatta beslut, även när det kittlade i magen. Sådana prov räknas i militärpolis-skolan som ett bra led i utbildningen.

Vi hade också en viss identitetskontroll. Inom uppställningsområdet fanns nämligen ett stort antal bofasta människor. Dessa kunde naturligtvis varken stängas inne eller ute. Men genom id-kontroll och ge-

nom att vi frågade och frågade, kunde de lotsas från post till post för att slutligen komma fram till angiven plats. Naturligtvis fick vi också besvara många frågor om vår närvaro och om vad MP är.

Ett kallt och envist regn fick övningsledningen att avbryta manövern ett dygn tidigare är beräknat. De småvägar som utnyttjades av den tunga och intensiva trafiken höll inte för pårestningarna. Stora vägar måste därför på nytt öppnas för civil trafik. Dessutom hade man redan uppnått önskat resultat vad beträffar manövern.

För vår del innebar detta att vi sedan fick tillfälle att uppleva residens- och stiftstaden Västerås med ordningshållning i stadens centrala delar.

Det var ett fint initiativ av våra befäl att också ordna till ett studiebesök för hela plutonen i stadens moderna polishus.

Andra veckan var vi i en annan residens- och stiftstad. Denna gång Visby. Vi lärde känna Gotlands artillerikår, A 7, samt Gotlands regemente, P 18. Om förläggningen i Västerås varit utmärkt var förläggningen i Visby en dröm. Vi disponerade nämligen ett antal sommarstugor i Gustavsviks semesterby. I övrigt fick vi verkligen ta i.

Uppgifterna var de vanliga för en MP-plut, bl a kontroll av kronans fordon och förare, upprättande av MP-station, diverse trafikdirigeringar samt ordningshållning innanför murarna.

De förelagda uppgifterna skötes i regel till full belåtenhet. Plutonen kunde med gott samvete lämna Rosornas stad bakom sig och gunga hem över Gotska sjön.

Föreningsangelägenheter

Kamratföreningens organisation

Överstyrelsen

Postgiro 61 08 35

Ordförande Ledamöter Suppleanter Sekreterare och kassör Suppleant Revisor » Suppleant	Sekundchefen Ordföranden i respektive lokalavdelning En ur respektive lokalavdelning Fanjunkare G Lundh Fanjunkare T Jönsson Löjtnant C G Sjöblom Fanjunkare E Äkvist Fabrikör B Johansson	K 3 Torgilsgatan 7 A K 3 Fältgatan 17 Våmb Erikslund	Skövde Skövde Skövde Skövde Tibro 2
--	---	---	---

Lokalavdelningar

	GÖTEBORG	SKÖVDE	STOCKHOLM
Postgiro	4 23 18	9 72 59	5 80 56
Ordförande	Ryttmästare G Brunius Strandvägen 21 Lerum	Major G Schildt Tallbacksstigen 6 Skövde	Ryttmästare T Grill Karlaplan 16 Stockholm
Sekreterare	Ryttm J G Westerberg Törvedsgatan 11 Göteborg Ö	Ffm M. Hjalmarsson Skövde	Ryttmästare S Bendz Norrlandsgatan 16 Stockholm C
Suppleant i överstyrelsen	Köpman B Larsson Johannesbergsgatan 30 Göteborg S	Förvaltare Fredrik Olsson Harkesvägen 18, Skövde	Sekreteraren

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare	Ryttmästare B Sandahl, K 3, Skövde	0500/105 60
Biträdande redaktör	Ryttmästare S Ahlander, Wennerbergsg 11, Skövde	0500/102 12
Ekonomichef	Fanjunkare E Pettersson, K 3, Skövde	0500/105 60
Distributionschef	Fanjunkare G Lundh, Torgilsgatan 7 A, Skövde	0500/130 84
Revisorer med suppleanter	Se överstyrelsen	

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen, omkr 1/5 och 1/12.

Pris per nummer: 3 kronor.

Prenumeration för 1969 sker enklast genom insättande av 6 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

LIVHUSAREN

*”No hour is lost that is
spent in the saddle”*

GÖTEBORGS NYA RIDHUS AB
GÖTEBORG

VID BEHOV AV

**Kikare, Kikarsikten, Kompasser, Filmprojektorer
Kaffemaskiner, Köksmaskiner och Grillar m. m.**

vänd Eder med förtroende till vår Importavdelning,
resp. Storköksavdelning

Thorsten Brunius & Co. Aktieföretag

KYRKOGATAN 4, GÖTEBORG

TEL. 031/17 50 60